

Sygn. akt II W 1179/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant – Anita Szczepanik

Przy udziale oskarżyciela publicznego z KPP P. A. G. i P. R.

po rozpoznaniu w dniu 28.03.2019 r., 20.09.2019 r.

sprawy **L. R.**, syna A. i J. z domu K., urodzonego dnia (...) w Ż.,

obwinionego o to, że: w okresie od listopada 2017 roku do dnia 9 sierpnia 2018 roku w P. województwa (...), złośliwie niepokoi M. L. w ten sposób, że stuka w drzwi wejściowe jego mieszkania (ul. (...)) laską, zaczepia go na ulicy oraz w sklepach, używając przy tym słów wulgarnych

tj. o czyn z art. 107 kw

1. obwinionego L. R. uznaje winnym dokonania zarzucanego mu czynu z art. 107 kw i za to na mocy art. 107 kw wymierza mu karę 500 (pięciuset) złotych grzywny;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 221,40 (dwustu dwudziestu jeden 40/100) złotych tytułem nieopłaconej obrony wykonywanej z urzędu;
3. zwalania obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

II W 1179/18

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w P. złożyła wniosek o ukaranie L. R. za to, że w okresie od listopada 2017 roku do dnia 9 sierpnia 2018 w P. województwa (...) złośliwie niepokoi M. L. w ten sposób, że stuka w drzwi wejściowe jego mieszkania (ul. (...)) laską, zaczepia go na ulicy oraz w sklepach używając przy tym słów wulgarnych, to jest za wykroczenie z art. 107 kodeksu wykroczeń.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

L. R. i M. L. mieszkają w tym samym bloku w P. przy ulicy (...). W okresie od listopada 2017 roku do 9 sierpnia 2018 roku L. R. regularnie urządzał awantury M. L. wyzywając słowami wulgarnymi i zarzucając, że za niego ponosi opłaty, zaczepiał go w okolicach bloku czy na mieście oraz stukał laską w drzwi jego mieszkania nr (...). M. L. próbował unikać L. R., ale nie zawsze mu to się udawało. L. R. nie był dotychczas karany. L. R. w dacie czynu zdolność do rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczone w stopniu znacznym.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd dał wiarę zeznaniom świadków: M. L. – k. 40-41, 2, 76v-77, Z. L. – k. 41, 9, 77v, ponieważ zeznania tych świadków są logiczne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają tworząc jeden spójny stan faktyczny. Sąd obdarzył wiarą opinię psychiatryczną – k. 50-51, ponieważ została sporządzona przez

osobę nie zainteresowaną osobiście treścią rozstrzygnięcia i posiadającą odpowiednią wiedzę specjalną. Sąd obdarzył wiarą informacje zawarte w zaświadczeniu z Krajowego Rejestru Karnego – k. 18, ponieważ zostało sporządzone przez uprawnionego do tego osoby i we właściwej formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała prawdziwości zawartych w nim informacji.

Obwiniony L. R. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że być może padły jakieś słowa za co przeprasza, ale to M. L. był wobec niego agresywny oraz powtórzył przed sądem swoje zarzuty dotyczące tego, że to on płaci M. L. za media.

Wina L. R. nie budzi wątpliwości, ponieważ jego poczytalność nie jest zniesiona i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność. Regularnie atakując M. L. uderzaniem w drzwi mieszkania, absurdalnymi pretensjami i wyzwiskami musiał mieć świadomość, że pokrzywdzony sobie nie życzy takich kontaktów, a jednak regularnie je powtarzał, więc nie mogło to mieć innego celu, jak złośliwe niepokojenie pokrzywdzonego, co stanowi wykroczenie określone w art. 107 kodeksu wykroczeń.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd wziął pod uwagę wyjątkową uporczywość i wulgarność, co wskazuje na duże natężenie złej woli, a jako okoliczności łagodzące – fakt dotychczasowej niekaralności, zaawansowany wiek i znaczne ograniczenie poczytalności. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę sąd wymierzył karę adekwatną do stopnia winy obwinionego i społecznej szkodliwości czynu, która przez swoją dolegliwość zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 119 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, ponieważ obwiniony jest starszą osobą o niewielkich dochodach, a ponadto został już obciążony grzywną.